

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 405)

Nov (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. ப்ரமேய சேகரம்6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....7
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....13

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 225)

102. ஊர்ஜஹீநம் தும் யத் பூர்வம் தேந ஆநந்தாதி யோகிநா
அங்க க்ஷுப்தி: அமுஷ்ய ஸ்யாஜ்ஜாதி முத்ராஸமந்விதா

பொருள் – இதற்கு முன்பாக நான் “ஹ்ரூம்” என்பது குறித்து உரைத்தேன். அதில் உள்ள “ஊ” என்பது “ஹ” என்பதுடன் இணைந்து ஆனந்தம் என்பதைக் குறிக்கும் “ஆ” என்பதுடன் சேர்கிறது. இது விஷ்வக்ஸேநருடைய அங்க ந்யாஸ மந்திரமாகிறது (இதன் முழு வடிவமானது “ஓம் ஹராம் ஹ்ருதயாய நம:” என்பதாகும்).

103. ஸோமம் வருணம் ஈகாரம் வ்யாபிநா பிண்டயேத் க்ரமாத்
ஸுரப்யை நம இதி ஏவம் தாரபூர்வோ மநுஸ்த்வயம்

104-1. ஸுரப்யா: கதித: ஸர்வ போக ஸம்பூரணார்த்தக:

பொருள் – ஸோமனைக் குறிக்கும் “ஸ”, வருணனைக் குறிக்கும் “வ”, தொடர்ந்து “ஈ” மற்றும் புள்ளி, தொடக்கத்தில் “ஓம்” ஆகிய வரிசையின் பின்னர், “ஸுரப்யை நம:” என்பது ஸுரபி மந்திரமாகும். இந்த மந்திரமானது “ஓம் ஸ்வீம் ஸுரப்யை நம:” என்பதாகும். இந்த ஸுரபி மந்திரமானது அனைத்து போகங்களையும் பூர்ணமாக அளிப்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 91)

[சிஷ்யன்] கூறவும் வேண்டுமா? தங்களுடைய சொற்கள் அனைத்தும், உபநிஷத்துக்கள் என்னும் கொடிக்கான பற்றுக்கோலாக உள்ளன.

119. அநாதிநம் அநபாய ஸ்நேஹதத்தாவஸேகை:

ஸுமதிபி: அநுபாஷ்ய: சோபநாயாம் தசாயாம்

சரணம் உபகதாநாம் ப்ரீணநார்த்தம் பவத்பி:

பவ கலுஷ நிசீயே பாவிதோ பாஷ்யதீபி:

பொருள் - [சிஷ்யன் கூறுவது] தாங்கள் ஏற்றி வைத்த ஸ்ரீபாஷ்யம் என்னும் விளக்கானது, நேர்த்தியான திரி இடப்பட்டு, ஸ்நேஹம் என்னும் நெய் ஊற்றப்பட்டு, எப்போதும் எரிந்தபடி உள்ளது. தங்களைச் சரணம் புகுந்தவர்களுடைய ஸம்ஸாரம் என்னும் இருளை அகற்றுவதாக உள்ளது. புத்திமாண்கள், அவர்களுடைய மனதில் ஸத்வம் ஓங்கும்போது, இதனைக் கற்று அனுபவிக்கவேண்டும்.

120. அஸத்தாமுச்சேத்தும் ப்ரகடயிதும் ஈச ப்ரஸதநம்

தம: சேஷிப்தும் தத்த்வ ப்ரமித ஸுகமுச்ச்ருங்கலயிதும்

அமார்காதஹர்தும் பதி ச பதமாதாதுமிஹ ந:

த்வதாதிஷ்டம் சாஸ்த்ரம் ப்ரபவதி ஸக்ருத்பாவிதமபி

பொருள் - [சிஷ்யன் கூறுவது] தாங்கள் எங்களுக்கு உபதேசித்த சாஸ்த்ரத்தை (ஸ்ரீபாஷ்யம்) ஒருமுறை கற்றாலே போதுமானது; அது, “ப்ரஹ்ம ஞானம் அற்றவர்கள்” என்னும் தோஷத்தைப் போக்குவதாகவும், ஈச்வரனுடைய கடாசுஷத்தை உண்டாக்குவதாகவும், அனைத்து இருளையும் நீக்குவதாகவும், தத்வத்தில் நிலைத்து நிற்பது என்னும் ஸுகத்தை இடையூறு இன்றி

செய்வதாகவும், தகாத வழியிலிருந்து மீட்பதாகவும், நல்ல வழியில் செல்ல வைப்பதாகவும் உள்ளது.

[சிஷ்யன்] ஆயினும், மற்ற விஷயங்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மனம் கொண்ட நான், முன்பே அறிந்த ஒன்றை மறந்தேன். அதனைக் கேட்கிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ப்ரமேய சேகரம்

(பகுதி - 3)

வ்யாக்யானம் - பின்பு, திவ்யகாந்தார ப்ரவேஸுமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யாப் ஸரஸ்ஸத்காரமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யகந்த ப்ரவேஸுமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மகந்த ப்ரவேஸுமுண்டாம்; அநந்தரம், அப்ராக்ருத கோபுர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யநகர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ஸூரிபரிஷத் ப்ரத்யுத்கமநமுண்டாம்; அநந்தரம் ராஜ மார்க்க கமநமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்ம தேஜ:ப்ரவேஸுமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யகோபுர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மவேச்ம ப்ரவேஸுமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யமண்டப ப்ராப்தியுண்டாம் ; அநந்தரம், திவ்ய பரிஷத் ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ஸபத்நீக ஸர்வேச்வர தர்ஸுநமுண்டாம்; அநந்தரம், ஸ்துதிப்ரணாமாஞ்ஜலி ப்ரமுக ஸம்ப்ரமாநுவர்த்தநமுண்டாம்; அநந்தரம், பரமாத்ம ஸமீப ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், பாதபீட பரியங்கா ரோஹண முண்டாம்; அநந்தரம் பகவதுத்ஸங்களங்கமுண்டாம்; அநந்தரம், ஆலோகநாலா பாத்யநுபவமுண்டாம்; அநந்தரம், ஆலிங்கநாத்யநுபவமுண்டாம்; அநந்தரம், ஸ்வரூபரூபகுணவிக்ரஹாத்யநுபவ முண்டாம்; அநந்தரம், அநுபவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமுண்டாம்; அநந்தரம், நாநாவித விக்ரஹ பரிக்ரஹமுண்டாம்; அநந்தரம், ஸர்வதேஸுஸர்வகால ஸர்வாவஸ் தோசிதமான ஸர்வப்ரகார கைங்கர்யமுண்டாம்.

ப்ரமேய சேகரம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 370)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து

எங்ஙனேயோ ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “மாசறு சோதி”யிலே, “நாடுமிரைக்கவே யாமடலூர்ந்தும்” என்று மடலூரப் பாரித்தாள்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப் பெறாமையாலே “ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிருளாய்” முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழி சொல்லுவாருங்கூட உறங்கிற்று என்று வெறுத்தாள்; “அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால்” என்று ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங் கூட இல்லையாயிற்றென்று வெறுத்தாள். “நீயும் பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே” என்று ஒன்றை ஸ்மரித்து தரிக்கைக்கு விரகற்றதென்றும் வெறுத்தாள். “மாசறு சோதி”யில் ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி, “ஊரெல்லாம் துஞ்சி”யில் அத்த்வரையுங் கூடக் கலங்கினபடி. இதில் “ரஷிகன் அவன்” என்னும் தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசி நலிகிறபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-3) – மாசறு சோதி - என்பதில், திருவாய்மொழி (5-3-9) – நாடும் இரைக்கவே – என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-10) - யாமடல் ஊர்ந்தும் – என்றும் மடல் ஊர்வதில் முயன்றாள். அத்தகைய முயற்சியானது நிறைவேறாமல் போனதால், திருவாய்மொழி (5-4-1) - ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாம்

நள்ளிருளாய் - என்பதில், மடல் எடுப்பதற்கான இலக்கு இன்றி அனைவரும் உறங்கியபடி உள்ளதால், பழி கூறுபவர்கள் உறங்கியபடி உள்ளனர் என்று வெறுத்தாள். அடுத்து, திருவாய்மொழி (5-3-9) - அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்றாதால் - என்று, சூரியனுடைய உதயத்திற்கான அறிகுறிகள் ஏதும் தென்படவில்லை என்பதால் வெறுத்தாள். அடுத்து திருவாய்மொழி (5-3-9) - நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே - என்று ஒன்றையே எண்ணியபடியே உயிர் பிழைத்திருக்கக் கூட வழியில்லை என்று வெறுத்தாள். அதாவது “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியில், தனது இலக்கைப் பெறவேண்டும் என்பதான மனோவேகத்தால் உபாயத்தில் இழிதல் என்பது கலங்கியது; “ஊரெல்லாம் துஞ்சி” என்ற திருவாய்மொழியில் அத்தகைய வேகமும் கூட கலங்கியது. இந்தத் திருவாய்மொழியில், “அவனே ரசுஷகன்” என்பதான தெளிவும் கலங்குவதால், அடையவேண்டிய இலக்கில் உள்ள ருசி தேய்ந்தபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இக்குறைகளெல்லாம் தீரும்படி, போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந் தோழியரும்” என்கிற இழிவு தீர, உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாருமாகப் பெற்றது. அநந்தரம் பந்து வர்க்கமடைய உணர்ந்து “தீர்ந்தவென் தோழி” என்று இவளுடைய துணிவு கண்டு உகப்பாரும், “தோழிமீரென்னை யினியுமக்காசையில்லை” என்னவேண்டும்படி ஹிதஞ்சொல்லி அலைப்பாருமாகப் பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகராவார்களிறே. ஆதித்யனும் உதித்து, பதார்த்த தர்சனம் பண்ணப்பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாலிபாயப்பெற்றது. ஆச்வாஸமுண்டானவாரே, நெஞ்சு ஸ்மரித்து, தரிக்கைக்கு ஸஹகாரியாயிற்று.

விளக்கம் - இந்தக்குறைகள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக, பகல் பொழுது விழுந்தது. ஆகவே, திருவாய்மொழி (5-4-5) - அன்னையரும் தோழியரும் - என்பதாக இதுவரை இருந்த தனிமையானது நீங்கி, உயிர்த்தோழியும், தாய்மாரும், நன்மையைக் கூறும் மற்ற தோழிகளும் வந்து சேரும்படியாக ஆயிற்று. இப்படியாகப் பொழுது விடிந்த பின்னர், இவளுடைய நிலையை உறவினர்கள் அனைவரும் அறிந்தனர். திருவாய்மொழி (5-3-3) - தீர்ந்த என் தோழி - என்று இவளுடைய துணியைக் கண்டு வியப்பவர்கள் மற்றும் திருவாய்மொழி (5-3-6) - தோழிமீர் என்னை இனி உமக்கு ஆசை இல்லை - என்று நன்மையைக் கூறியபடி

உள்ளவர்கள் ஆகியோரை அடைந்தாள். பழி கூறுவதன் மூலமாக, இந்த விஷயத்தைக் குறித்த நினைவுகளை ஏற்படுத்துபவர்கள், நன்மையைக் கூறியபடி உள்ளவர்கள் ஆவர் அல்லவா?

வ்யாக்யானம் - இவ்வளவு இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம் போம்படி போது விடியப் பெறுகையாலே ஒரு தரிப்புமுண்டாய், அவனை அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே ஆற்றாமைக்கும் உடலாய் நோவுபட்டுச் செல்லாநிற்க, உணர்ந்த பந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷயத்திலே அதிமாத்ர ப்ரவணையாகிற இது உனக்குக் குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீவத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ் சொல்லி மீட்கப் பார்க்க, “இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களில் வாசியறியார்கள்” என்றிருந்தாளிவள், “நீங்கள் காட்டக் கண்டிகோளல்லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திலிகோள்; நான் அங்ஙனன்றிக்கே, அவன்தானே மயர்வற மதிநலமருளித் தன்னைக் காட்டக் காண்கையாலே உள்ளபடி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழகிலும் ஒப்பனையழகிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியிலும் வேண்டற்பாட்டிலும், நான் உங்கள் ஹித வசநத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட்டேன்” என்று இங்ஙனே தன் படிகளைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே; “ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றோமிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப் பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறரறியாதொழியப் பெற்றோமிறே” என்னும் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இரவில் ஏற்பட்ட துன்பமான நிலையானது விலகும்படியாகப் பொழுது விடிந்தது. ஆகவே, தவிப்பு அடங்கிய நிலை ஏற்பட்டது. அவனை அநுபவிக்க இயலாமல், ஆற்றாமைக்குக் காரணமான நெஞ்சமானது துன்பத்தில் ஆழ்ந்தது. இதனை உணர்ந்த உறவினர்கள் அனைவரும், “நீ இந்த விஷயத்தில் இந்த அளவிற்குக் காதல் வசப்படுதல் என்பது உனக்குப் பழியை உண்டாக்கும். உனது பெண்மைத்தன்மைக்கும் இது ஏற்புடையது அல்ல. அவனுடைய தலைமைப் பண்பிற்கும் இது ஏற்புடையது அல்ல”, என்று இவளுக்கு ஏற்ற நன்மையைக் கூறி, இவளை இந்த நிலையிலிருந்து மீட்க முயன்றனர். ஆனால் இவளோ, “அவன் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள இடங்களுக்கும், மற்ற இடங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அறியாதவர்கள் இவர்கள் ஆவர்”, என்று உள்ளாள். இவள் அவர்களிடம், “இந்த விஷயத்தை அவன்

உங்களுக்குக் காண்பிக்கவில்லை என்பதால், உங்களில் சிலர் இந்த விஷயத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறியவில்லை. ஆனால் நான் அப்படிப்பட்டவள் அல்லள். அவன், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளி என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை எனக்குக் காண்பிக்க, நான் அவனைக் கண்டவள் என்பதால், உள்ளபடி அறிந்தவள் ஆவேன். ஆகவே நம்பியின் வடிவழகு, ஒப்பனை அழகு, ஆபரணங்களின் சேர்த்தி அழகு, பெருமை போன்ற அனைத்திலும், உங்களுடைய நன்மை அளிக்கும் சொற்களால் மாறி விடாதபடி, நாம் அகப்பட்டேன்” என்று தனது விதத்தை உரைத்தாள். “இந்த வஸ்துவை தங்களுடைய முயற்சியால் அறிய எண்ணுபவர்களுக்கு, இந்த வஸ்துவானது காண இயலாதபடி உள்ளதை நாம் அறிவோம். இந்த வஸ்து தானாகவே தன்னைக் குறித்து ஞானத்தை உண்டாக்கினால், நாம் அந்த ஞானத்தை அடைந்த உடனேயே, அந்த வஸ்துவையும் அடைகிறோம். இதனை மற்றவர்கள் அறியாதவிதத்தில் நாம் அடைகிறோம்” என்று கூறி மகிழ்வுடன் முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ் சொல்லி அலைப்பாரும் உண்டாகப் பெறுகையாலே ஒரு தரிப்பும், அதுதான் நினைத்த விடிவாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப் பெறுகையாலே ஒரு ப்ரீதியும், அதுதான் அநுபவமாகப் பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆதித்யனுதித்துப் பதார்த்த தர்சனம் பண்ணப் பெறுகையாலே ஒரு ப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக் காணப்பெறாமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆகவே பொழுதும் விடிந்து, நன்மையை உரைத்துச் சமாதானம் செய்ய முயற்சி செய்பவர்களும் உள்ளதால் ஒரு சமாதானம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அது நினைத்தவிதத்தில் நடக்காமல் உள்ளதால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலை ஏற்படுகிறது. அவனை எண்ணுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுவதால் மகிழ்ச்சியும், ஆனால் அத்தகைய அநுபவம் கிட்டப்பெறாத காரணத்தால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலையும் உண்டாகிறது. ஆதித்தியன் உதித்து அனைத்தையும் காண முடிவதால் ஒரு மகிழ்வும், ஆனால் அவனைக் காண இயலாததால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலையும் உள்ளது. அதாவது மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலைகளைச் சமமாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஏழையராவியும்” உருவெளிப்பாடாயிருக்கச் செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி, அதில், “இணைக்கூற்றங்கொலோ” என்றும் “உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம்” என்றும்

பாதகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில், கீழ்ப் பிறந்த துக்க நிவ்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து தரிக்கவும் பெற்று அதுதான் அநுபவமாகப் பெறாமையாலே வந்த அப்ரீதியுமாய், இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியில் – (2-5-5) வந்து நின்றிடுமே - என்பது உருவத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும்ஆ .கவே இதற்கும், உருவ வெளிப்பாட்டைக் கூறும் திருவாய்மொழி (7-7)- ஏழையர் ஆவி – என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? இதனைக் கூறுகிறார்அந்தத் திருவாய்மொழியில் ., திருவாய்மொழி -7-7) (1 – இணைக்கூற்றங்கொலோ – என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-6) - உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம் – என்றும், பாதகத்தன்மை காணப்படும்; ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில், இதுவரை உண்டான துக்கம் நீங்கும்படியாக அவனை எண்ணியபடி இருந்து பிழைத்து, அத்தகைய எண்ணமானது அநுபவமாகப் பெற இயலாமல் போனதால் மகிழ்ச்சி அற்ற நிலை உண்டாகி, இவ்விதமாக மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலைகள் சமமாக உரைக்கப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் – ஜாபாலி பகவானும் வார்த்தை சொல்லி, ஸ்ரீவசிஷ்ட பகவானும் போந்தபடிகளையுமெல்லாம் சொல்லி, “இனி மீண்டு திருவபிஷேகம் பண்ணவமையும்” என்ன; பெருமாள் “அங்ஙன் செய்வதில்லை” என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாரே, பெளர ஜநங்களெல்லாம் உகப்பதுஞ் செய்தார்கள், வெறுப்பதுஞ் செய்தார்கள். “ரக்ஷகனானவன் தொடங்கின கார்யத்திலே இப்படி முடியநின்றவிடம் நம்முடை ரக்ஷணத்துக்கும் உண்டிறே” என்று உகப்பதுஞ் செய்தார்கள்; “அத்தால் நாம் பெற்றதென், இப்போது பதினாலாண்டு இழந்திருக்கவேண்டா நின்றதே” என்று வெறுப்பதுஞ் செய்தார்களிறே. திருவடி, பிராட்டியைத் திருவடி தொழுதபோது, “நமக்குப் பராக்ரமிக்கைக்குக் கைம்முதலுண்டாகப் பெற்றோமிறே” என் உகப்பதுஞ் செய்தான், “இவள் அவரைப் பிரிந்து இவ்விருப்பிருப்பதே” என்று வெறுப்பதுஞ் செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடி வார்த்தையைக் கேட்டபோது “அம்ருதம் விஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வாநர பாஷிதம்” என்று பெருமாள் என்னைப் பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்று சொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரிவிலே தளரா நின்றாரென்று

சொன்னபடியாலே வெறுப்பாயிருந்ததென்றாளிறே. அப்படியே இவர்க்கும் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆனால் மகிழ்வு மற்றும் மகிழ்வற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமனுடைய பட்டாபிஷேக விஷயத்தில் ஜாபாலி பகவானும் தகுந்த சொற்களை உரைத்தார்; வசிஷ்ட பகவானும் இக்ஷ்வாகு குலத்தின் மேன்மைகள் உள்ள விதங்களை உரைத்தார்; இருவரும் இணைந்து, “இனி பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதே சிறந்தது” என்றனர். ஆயினும் இராமன், “அவ்விதம் செய்யப்போதில்லை”, என்றான். இவ்விதம் உள்ள நிலையைக் கண்ட அயோத்தி நகரத்து மக்கள், மகிழ்வும் செய்தார்கள், வெறுக்கவும் செய்தார்கள். அதாவது, “தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அனைவருடைய ரக்ஷகனான இராமன் இவ்விதம் தான் அவதாரம் எடுத்த கார்யத்தில் தீர்மானமாக நின்ற நிலையானது, நமக்கும் ரக்ஷணமானது தவறாமல் கிடைக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது” என்று எண்ணி உகந்தார்கள். ஆனால், “இதன் மூலம் நாம் அடைந்தது என்ன? பதினான்கு ஆண்டுகள் நாம் இவனை இழக்கும்படி ஆயிற்றே” என்று வெறுக்கவும் செய்தார்கள். இலங்கைக்குச் சென்ற ஹனுமானின் சொற்களைக் கேட்ட சீதை, ஸுந்தரகாண்டம் (37-2) - அம்ருதம் விஷ ஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயா வாநர பாஷிதம் – இராமன், என்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியவில்லை, ஆயினும் துக்கத்தில் உள்ளார் என்பதான உனது சொற்களானவை, விஷம் கலந்த அமிர்தம் போன்று உள்ளன - என்றாள்; அதாவது, “என்னைப் பிரிந்துள்ள நிலையிலும், என்னை அல்லாமல் வேறு எதனையும் சிந்திக்காமல் உள்ளார் என்பது எனக்கு இனிமையான உள்ளது. ஆனால் என்னைப் பிரிந்ததால் அவர் தளர்ந்தார் என்று கூறுவது வெறுப்பாக உள்ளது”, என்றாள். இதனால் போன்றே இவர்க்கும் மகிழ்வும், மகிழ்வற்ற நிலையும் சமமாக உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 84)

34. உதக்ர பீந் அம்ஸ விலம்பி குண்டால அங்க ஆவளி பந்துர கம்பு கந்தரம்

முக ஸ்ரீயா நியக்கருத பூர்ண நிர்மலா அம்ருதாம்ச பிம்ப அம்புருஹ உஜ்வல ஸ்ரீயம்

பொருள் - உயர்ந்தும் பருத்தும் காணப்படும் திருத்தோள்கள் முடிய தாழ்ந்து தொங்கியபடி உள்ள குண்டலங்கள்; திருக்குழல் போன்றவற்றால் அழகு பெற்றதாகவும், மூன்று கோடுகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ள திருக்கழுத்து பொருந்தியவன்; திருமுகத்தில் வீசும் ஒளியால், பூர்ணமாகக் களங்கம் ஏதும் இல்லாத சந்திரன் போன்றும், அப்போது மலர்ந்த தாமரையின் உயர்ந்த காந்தியைக் கொண்டவனாகவும், ...

அவதாரிகை - திருத்தோள்களுக்கு அநந்தரமான திருக்கழுத்தையும், ததந்தரமான திருமுகத்தில் ஸாமாந்ய சோபையையும் அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருத்தோள்களைத் தொடர்ந்து, திருக்கழுத்தையும், அதனைத் தொடர்ந்து திருமுகத்தில் காணப்படும் அழகையும் அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உதக்ரேத்யாதி) ஓங்கித் தசைத்திருந்துள்ள அம்ஸத்திலே வரத் தாழ்ந்த திருக்குண்டலங்களென்ன, அவ்வளவு வரத் தாழ்ந்த திருக்குழல்களென்ன, இவற்றாலே ஸுந்தரமாய், வடிவுதான் ரேகா த்ரயாங்கிதமாயிருந்துள்ள திருக்கழுத்தை உடையவனை. (பந்துர) ஸுந்தர. “ரேகா த்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்பு

க்ரீவேதி கத்யதே". "மின்னு மணிமகரக் குண்டலங்கள் வில் வீச" என்றும், "மகரஞ்சேர் குழை இருபாடிலங்கியாட" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கழுத்துக்குப் பரபாகமான ஒளியையுடைத்தாய், இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஆபரணவேஷத்தாலே அலங்கரிக்கிறாப் போலே இருக்கை. "கொள்கின்ற கோளிருளை" இத்யாதிப்படியே திருக்குழலாலே அலங்கருதமாயிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (உதக்ரேத்யாதி) - ஓங்கி, தசையுடன் கூடியதாக உள்ள திருத்தோள்கள் என்ற பகுதியில் வருவதற்காகத் தாழ்ந்த திருக்குண்டலங்கள். அதுவரை தாழ்ந்து நிற்கும் திருக்குழல்கள். இவற்றால் அழகு பெற்றதாகவும், மூன்று கோடுகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ள திருக்கழுத்து கொண்டவனை. (பந்தூர) - ஸ்ரீவிபு. (5-20-55) - ரேகா த்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்பு க்ரீவேதி கத்யதே - மூன்று ரேகைகள் மூலம் அடையாளம் செய்யப்படும் கழுத்தானது "கம்புக்கீவா" என்று கூறப்படுகிறது - என்பது காண்க. பெரிய திருமடல் (2) - மின்னு மணிமகரக் குண்டலங்கள் வில் வீச - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (21) - மகரஞ்சேர் குழை இருபாடிலங்கியாட - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருக்கழுத்தின் கீழே, அதற்குப் பொருத்தமாக ஒளி வீசும்படியாக, இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஆபரணம் என்ற ரூபம் கொண்டு ஒளி வீசுவது போன்று இருத்தல். திருவாய்மொழி (7-7-9) - கொள்கின்ற கோளிருளை - என்பதற்கு ஏற்ப, அழகான திருக்குழல்களால் அலங்காரம் செய்யப்பட்டபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (முக ஸ்ரீயேத்யாதி) அத்திருக்குழலில் அழகு திருமுகத்திலே மூட்ட, அந்த அழகை அனுபவிக்கிறார். தன்னுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸாலே பூர்ணசந்த்ரனுடைய ஒளியையும், அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூவிலழகையும் தோற்பிக்கும் திருமுகத்தை உடைய உன்னை. (முக ஸ்ரீயா) முக காந்த்யா. (ந்யக்கருத) அவன், ஸம்பூர்ண கலைகளாலும் பூர்ணமான பெளர்ணமாவாஸ்யையில் சந்த்ரமண்டலமாய் மறு கழற்றினவளவிலேயாயிற்று அஸத்ருசமாயிருப்பது. "எத்தனை செய்யிலும் என் மகன் முகம் நேரொவ்வாய்" என்று அது தன்னைத் தாழவிட்ட இடத்திலேயாயிற்று ஒவ்வா தொழிவது. தேஜஸ்ஸேயன்றியே ஸௌகுமார்யத்துக்கும்; "விகாஸி சாரதாம்போஜமவச்யாயஜலோக்ஷிதம்". செவ்விக்கும், பரிமளத்துக்கும் தாமரைப்பூவும் ஸத்ருசமன்று. "பரிபூய ஸ்திதம்" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (முக ஸ்ரீயேத்யாதி) - அந்தத் திருக்குழல்களுடைய அழகானது திருமுகத்தில் வந்து நிற்கிறது. அந்த அழகை அனுபவிக்கிறார். தனது ஜோதியால் பூர்ணசந்த்ரனுடைய ஒளியையும், அப்போது மலர்ந்த தாமரையின் அழகையும் தோற்கடிக்கவல்ல திருமுகத்தைக் கொண்ட உன்னை. (முக ஸ்ரீயா) - முகத்தின் காந்தி. (ந்யக்க்ருத) - அவன், சந்த்ரனுடைய அனைத்து கலைகளும் பூர்ணமாக உள்ள பெளர்ணமாவாஸ்யையில் சந்திரமண்டலமாக, தனது திருமார்பில் உள்ள மறுவுடன் சேர்த்துக் காணும்போது, நிகரில்லாத அழகுள்ளவனாக இருக்கிறான். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-4-3) - எத்தனை செய்யிலும் என் மகன் முகம் நேரொவ்வாய் - சந்த்ரனானவன் தன்னைத் தாழவிட்டு வரும் இடத்தில் மட்டுமே ஒவ்வாது உள்ளான். தேஜஸ் மட்டும் அல்லாது மென்மையிலும்; ஸ்ரீவிபு. (5-20-55) - விகாஸி சாரதாம்போஜமவச்யாயஜலோக்ஷிதம் - மலர்ந்த தாமரையின் அழகை வென்றுள்ள க்ருஷ்ணனின் திருமுகத்தைப் பார்ப்பீர்களாக - என்பது காணக. அழகு மற்றும் பரிமளம் ஆகியவற்றுக்குத் தாமரையும் சமமாக இருப்பதில்லை. ஸ்ரீவிபு. (5-20-55) பரிபூய ஸ்திதம் - கண்கள் பெற்ற பயன் - என்பது காணக.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்